отъ млѣко вимета, отдѣляха се отъ стадото. Всѣка знаеше своята порта и си влизаше безъ подканване. Тогава българина постѣше по-голѣмата часть отъ годината. Хранѣше се само съ хлѣбъ и зеленчуци. Млѣкото отъ добитъка или сирѣше, или превръщаше на масло и извара. Пестеливостьта бѣше задължителна и за бедни, и за богати.

Тъй течеше нѣкога обикновения животъ въ Брѣстово. Отдавна е той отминалъ, изчезналъ е като нѣкоя панорама, като нѣкой филмъ, който навява сънни мечти. Отъ тогава нашия градецъ два пѫти горѣ. Два пѫти мѣни лицето си. Отъ нашата кѫща нѣма ни следа. Не се познава дори мѣстото, дето е била.

НАШАТА ДОМАШНА ОБСТАНОВКА.

Отъ нѣколко дни баща ми работѣше въ една джамия: поправяше врати и подове. Обикновено се връщаше дома следъ залѣзъ. Тогава не се гледаха работни часове. Почваше се предъ изгрѣвъ и се свършваше, доде се слънце скриеше.

Тая вечерь баща ми си дойде по-рано. Турцитѣ били особно смутени, та безъ време разпуснали работницитѣ. Той дочулъ, като си говорили тѣ, че руситѣ успѣли да минатъ Дунава. Ние доловихме тайната му радость въ дълбинитѣ на очитѣ му. Той мълчеше, гледаше уземи и едва доловимо се усмихваше подъ мустакъ. На чардака на триножно столче бѣше приседналъ. Както всѣка вечерь и сега, тета Мара, съ засмѣни голѣми черни очи, съ напращѣло отъ здраве и красота детско лице, носѣше голѣмъ бакъренъ легенъ, извѫтре калаисанъ, пълненъ съ бистра вода. Тя го сложи на страна и почна да събува на тате голѣмитѣ му изпрашени сахтиянени емении. Той я погледна покровителствено и мило. Тя зе да му полива. Измиси той лицето и главата, после нозетѣ, прохлади се. Тя му подаде голѣма, бѣла като снѣгъ кърпа, кенарлия, дома тъкана. Следъ това приседна той на рогозка. Азъ и Митко — братчето ми — това и чакахме: